

Kapitány Máté

ANYA

2021-10-10 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Nem fáj, kérdezte édesanyját, aki a karcos-párás plexi túloldalán csak darabosan látszódott, mint egy régi fénykép vagy egy félbeszakadt álom. Nem fáj, felelte édesanyja, de közben mintha grimaszolt volna a fájdalomtól. Biztos, kérdezte ő, de érezte, hogy fölösleges: édesanyja úgysem ismeri be, még ha tényleg fáj is. Biztos, bólintott édesanyja. Egy ideig hallgattak. Ő a látogatói széken ült, a szék kemény volt és kényelmetlen, a háttámla görbülete benyomakodott az ember gerincébe és hátizmába, mintha a fa is porccá meg hússá akarna válni. Édesanyja, akárcsak a többi elkerített, térdeplő pózban tartotta magát a kórtermi ágyon. Bizonyára jobban hozzáfértek így az orvosok. Az ágy kemény volt és kényelmetlen, csúszós és fémes, akár egy gép, olaja a test verítéke. Ő a széken ült, és gondolkodott. Miért olyan nehéz idegen helyen beszélgetni valakivel, akit pedig az első tejkorttyal szívunk magunkba, miért válunk idegenné mi magunk is ilyen könnyedén? Máskor, odahaza, dőlt belőlük a szó, sosem kellett görcsösen témák után nyúlni, pedig nem volt sok témájuk, visszavisszatértek ugyanazokhoz. Arról beszéltek, amit a tévében láttak, amit a rádióban hallottak, amit a középkorú asszony az interneten olvasott, amit idős édesanyjával az egyik fecsegő szomszéd osztott meg. Kedvesek az ápolók, kérdezte most édesanyját, miközben azon tanakodott, vajon lehet-e még hálapénzt vagy hálaajándékot adni. Kedvesek, felelte keserűen édesanyja. Ahogy térdepelt az ágyon, súlya alatt remegett gyöngye karja. Kórházi ruhája hálóingként lógott rajta, de a hátán szétvált az anyag, hogy szabadon hagyja a pihés, foltos bőrt, és bőre, akárcsak testén a ruha, szintén szétvált, fodrosan és pirosan, hogy átengedje magán azt a növekvő, áttetsző fátyolt. Mit mondtak az orvosok, kérdezte ő, miközben arra gondolt, bárcsak újra otthon lennének mindketten, bárcsak a konyhai kisasztal mellett várná megint az édesanyja, hogy ő elkészítse a teát. Nem mondanak azok semmit, sóhajtott édesanyja, majd óvatosan körbekémlelt, nincs-e orvos a közelben, aki hallhatta volna halk bírálatát, és a biztonság kedvéért hozzátette, nincs szegényeknek idejük, egyik betegről a másikhoz szaladgálnak. Az orvosok ritkán szaladgálnak, inkább úgy vonulnak, állapította meg ő. Édesanyja nem válaszolt, csak nyögdecsejt párat. A plexifal hosszan húzódott végig a teremben, elvágva őket egymástól, az egészségest és a fertőzöttet. Az ágyak másfél méteres távolságban, a teremben összesen tíz ágy, az ágyakon tíz térdeplő, a tíz ágy plexitúloldalán tíz széken ücsörgő. Különös szag terjengett. Nem a fekália és a húgy bűze, mint a belgyógyászaton, és nem pusztán a sebészeti

osztályok véres izzadtságsgaza. A szétnyíló bőrből kibújó, fénylő hártya valami szokatlan illatot árasztott, mint gyerekkorában, amikor először lépett templomba, és először érezte meg az orrlikba mászó tömjén hűvösét. Enni adnak rendesen, kérdezte ő, és közben azon tűnődött, miért mindig ugyanezeket a kérdéseket teszik fel a látogatók, miféle kínos forgatókönyvet követ mindenki. A kórház is olyan, mint a templom, és mint a temető, ugyanaz a félszepség fogja el az embert, ha belép, ugyanolyan legyőzötté, apróvá, értetlenné válik. Kapunk enni, feleli édesanyja. Csak sóttan. Otthon majd olyan pörköltet főzök neked, hogy mind a tíz ujjadat megnyalod utána, tört most ki belőle valami eltűzött, hamis örömködés. Igen, igen, szuszogta édesanyja. Igen, a pörkölt. Nem látta jól, de édesanyja, mintha végignyalt volna száraz ajkán. Ő az órájára pillantott. Mindjárt lejár a látogatási idő. Szégyellte, de valójában várta, hogy leteljen, várta, hogy erélyesen rászóljanak, hogy most már tessék hazamenni, tessék pihenni hagyni a betegeket, mert akkor nem magától kell felállnia, nem neki kell magára hagynia édesanyját, hanem eljátszhatja a felháborodottat, a csak még öt percért könyörgőt, a betegjogi képviselőt számát követelőt. Lejárt az idő, kiáltotta most az egyik ápolónő. Tessék hazamenni. Ő nehézkesen állt fel a kemény székből, egész ülepe zsibongott, de ahogy látta édesanyja homályosan remegő karját, nem törődött többé az ülepével. Holnap jövök, ígérte, és tenyerét a plexinek nyomta. Már a liften utazott lefelé, de páráló tenyérnyoma még jó ideig ottmaradt.

ismeretlen terep

Másnap újra eljött. Egyenesen munkahelyéről, kapkodva, idegesen, hogy már négy órára átérjen a kórházba, és az elsők között lépjen a kórterembe.

Szatyorban hozott szívószálas gyümölcslevet, pogácsát, parizert a vacsorához. Egy szakfanderes ápoló elmagyarázta neki, hogy ezt most szépen vissza is lehet vinni, mert tilos ilyesmit beküldeni. Ilyesmit és bármit. Fejében megjelent a blokk képe, pontosan tudta, hány forintot költött. Nem sok, de ezt sem hagyjuk kárba veszni, majd otthon megeszem a pogácsát, parizert, utána megiszom egy jó csésze teát. Már a gondolattól átjárta torkát, nyelőcsövét, tüdejét az a kellemes forróság. A gyümölcslevet beviszem holnap a munkahelyre, jól jön az ott. A takarékoságot édesanyjától tanulta. Most olyasmi elégedettség öntötte el, mint mikor az iskolában megdicsérte a Veronka néni, hogy milyen szépen kanyarintja a g

betűt, pedig az nem könnyű betű. Aztán, mikor leült a székre, és meglátta édesanyját, egyszeriben eltűnt a g betű, és eltűnt Veronka néni puha halmokból tornyozott, megnyugtató alakja. Odakint ezer esemény pergett egyébként meglehetősen eseménytelennek hitt életében, idebent a tegnapi elválás utolsó pillanata kövesedett meg, édesanyja remegő karral tartotta ívbe hajló teste súlyát. Az egyedüli változás a hátából kinyíló szírom, e vékony szárnykezdemény szemmel látható növekedése volt. Hogy vagy, kérdezte édesanyját. Megvagyok, dűnnyögte édesanyja. Hogy vagy, hallotta a nem messze ülő másik látogató szájából, megvagyok, hallotta a hasonlóképpen ívbe hajló beteg válaszát. És éppen így szólt egymáshoz és felelt egymásnak a többi nyolc látogató-beteg pár. Követte mind az ismerős dramaturgiát, mely fogta kezüket és vezette őket az ismeretlen terepen. Ő ült a hátába törekvő, seggét zsibbasztó széken, és úgy döntött, most eltér a szövegekönyvtől. Félsz, kérdezte édesanyját. Sokáig nem kapott választ. Édesanyja, készre gyártott válasz hiányában, alighanem eszköztelenül zárta magába a kérdést, mielőtt eltöprengett volna annak valóságán. Félek, kislányom, felelte aztán. Ismeretlen izgalom fogta el. Mintha belépett volna a ház korábban elzárt folyosójára. Félsz, hogy elvisz ez az izé, hogy halálos, kérdezte rekedten. Nem tudok róla semmit, felelt édesanyja, az orvosok se tudnak mit mondani róla. Félek, hogy halálos, igen. Ő felállt a székről, és a plexifalhoz lépett. Ilyen közelségből látta, hogy a plexit borító karcok egy része valójában betű, belevéselt szöveg. Leginkább nevek és dátumok. Azt nem tudta, vajon a látogatók neveit és a látogatás dátumát, vagy inkább a betegek neveit és haláluk napját vésték-e oda. Még közelebb hajolt, arcát kis híján a plexinek nyomta. Így jobban, élesebben látta édesanyját. Talán élesebben, mint valaha, mert most először látta ilyen elesettnek, védtelennek, pucérnak, gyermekszerűnek.

Őneki sosem született gyereke, az a néhány férfi, akivel együtt volt, az évszakok változásával együtt oldott kereket, és bár hosszú évekig reménykedett, hogy talán mégis akad valahol a világban egy jóra való, őt elfogadni kész ember, reménye szép lassan elenyészett, és a férfinem iránt érzett irigy haraggá mérgesült. De azt így is sejtette, milyen anyának lenni, mert azt a néhány rövidke elköltözést nem számítva lényegében mindig is édesanyjával élt. Tudta, hogy édesanyja sosem mutatkozott gyengének előtte. Tudta, hogy akkor is erőt sugárzott, ha szíve szerint elgyengült

volna, csak hogy neki, az öt-, tíz-, húsz-, negyven-, ötvenéves nőnek mindig azt jelezze, a világ biztonságos, és nincs benne leküzdhetetlen akadály. Sejtette, hogy édesanyja, miután egészen fiatalon megözvegyült, vágyakozott új kapcsolat után, de a körötte dongó férfiak közül egyet sem érzett méltónak, hogy az ő nevelőapja legyen. Láta, hogy édesanyja olykor kilopózott a konyhába, és lázas izgatottsággal, végre levetkezve minden gátlást, ujjal kanalazta ki fenéig a lányának főzött lekvárt. Láta a kulcslyukon át, hogy édesanyja néha az ágyon fekvé önmagát simogatta, míg másik kezével elhunyt férje üresen maradt helye után nyúlt. Hallotta, hogy édesanyja időnként a spájzba zárkózik, és úgy zokog, hogy beleremegnek a polcok, és rajta a demizsonok. Hallotta, hogy édesanyja olyan kacéran kacag, mikor főnöke van a telefonban, hogy még őt is elönti a bizsergés. Láta a gondosan vezetett füzeteket, a betűrendben feljegyzett recepteket, a megfejtett keresztretjvények ezreit, láta a társasház apró fűszerkertjének takarosságát, a lépcsőház kosztalan fényét, lakásuk linóleumjának ragacstalan selymességét. Hallotta édesanyja motyogását a tévé előtt, lágy hangját az esti mesék felolvasásakor, bosszankodását a hírek hallatán. Hallotta édesanyja nyöszörgését, míg a mentőre vártak. Érezte édesanyja illatát, mikor gyermekként vállába, karjába, hónaljába fúrta fejét, érezte édesanyja vegyszerszagát, mikor befejezte a takarítást, érezte édesanyja bőrén a dohány keserűségét, mikor nagy ritkán rágyújtott, érezte édesanyja testének baljós, szúrós szagát, mikor a mentőautóba emelték.

mintha valami szalagot

Most azonban olyan volt, mintha ő lenne az anya, és a plexi túloldalán saját lánya kuporogna az ágyon, felhúzott lábbal, mint a hasfájósok, holott éppen hátát feszítette a kín.

Állt a plexifalnál, orra hozzá is ért a műanyaghoz. Mi történik veled, kérdezte édesanyját. Nem tudom, felelte édesanyja. Milyen érzés, kérdezte most ő, inkább kíváncsian, mint szánakozva. Édesanyja nyögött néhányat, az erőlködéstől, hogy leküzdje fájdalmát halk szellentés távozott belőle, ettől rettenetesen zavarba jött, és kis híján visszazárkózott lánya újszerű kérdései elől. Aztán mégse. Őt is izgalom töltötte el, hogy végre másként beszélnek, mint addig. Hogy ezt az idegen helyzetet talán lehet erre is használni. Most, hogy a fertőzés miatt távolabb kerültek egymástól,

most már szabad ilyesmiket is kérdezni, és válaszolni is rá. Milyen érzés, dűnnyögött édesanyja. Olyan, mintha valami szalagot húznának ki lassan a bőröm alól. Egy szalagot, amiről nem is tudtam, hogy ott van. Beszélsz a többiekkel, kérdezte ő, és finoman a másik kilenc fertőzött felé bökött ujjával. Nem tudunk beszélni igazán, felelte édesanyja, mindenki csak az előtte térdeplő sejhaját látja. Talán, ha minden második ágyat megfordítanak, töprengett fennhangon ő. Nincs ezeknek annyi eszük, suttogta édesanyja, és mintha egy pillanatra el is mosolyodott volna. Faszfejek, bukott ki belőle a szó, és rögtön utána a felszakadó nevetés. Egy szkafanderes ápoló rájuk szólt, hogy halkabban legyenek. Itt még fingani sem hagyják az embert, mondta most ő, talán azért, hogy enyhítse édesanyja szégyenérzetét, talán, hogy közönségességgel lázadjon a halál ellen. Édesanyja pár másodpercig szuszogott, karja reszketett. Hátából neonfényel kandikált ki a hártya. Mi történik veled, anya, kérdezte ő újra. Biztos angyallá változunk, felelte édesanyja, és krárogva nevetett. Nem, azért azt nem gondolnám, mondta ő. Nincsenek ott tollak. Inkább lepkeszárny az, te, anya. Akkor lepkévé, szuszogta egykedvűen az édesanyja. Tudod mozgatni, kérdezte ő, miközben ide-odalépegetett a plexifal mentén. Még nem próbáltam, suttogta édesanyja. Behunyta szemét, koncentrált. Semmi sem történt. Édesanyja csalódottan nyitotta ki a szemét. Áh, nem jó ez semmire. Olyan, mint a Gusztika, a postásunk. Lejárt az idő, kiáltotta most az egyik ápolónő. Tessék hazamenni. Holnap jövök, tarts ki, anya, mondta, és bátorítóan integetett.

Másnap eljött megint. A plexifal túloldalán tíz pár kifejlett szárny ragyogott. Édesanyja most hason feküdt az ágyon. Ő megrémült, de aztán látta, hogy a többi kilenc is hason fekszik, és piheg. Anya, szólt óvatosan, mire édesanyja megemelte ősz fejét. Szia, sóhajtott a betegséget leküzdők fáradtságával. Mi történt, kérdezte édesanyját, mi történt veletek. Kibújt egészen a szárnyunk, felelte édesanyja és félszegen, kislányosan mosolygott. Most már jó, most már nem fáj, tényleg. Mielőtt feltehetette volna következő kérdését, édesanyja folytatta. És képzeld, azt mondták az orvosok, holnap talán el is engednek. Ő döbbenet hallgatott egy sort. Biztos ez, anya, hiszen tegnap még... Tegnap még, vágott közbe édesanyja, kutyaszarul voltam. Ma viszont remekül. És nézd csak... A lepkeszárny finoman megmoccant, aztán egyre nagyobbakat csapott. Édesanyja kuncogott. Repülni, azt hiszem, nem tudok vele.

Pedig milyen jó volna. Ő körbenézett, nem vonul-e arra egy orvos, akitől megkérdezhetné, tényleg elengedik-e az édesanyját. Hiszen nemrég még annyira gyenge volt, olyan erős fájdalmai voltak. De nem látott senkit a kórházi személyzetből. Visszafordult édesanyjához. Milyen érzés, kérdezte, és a szárnyra mutatott. Most, hogy kibújt egészen, felelte édesanyja, most olyan, mint mikor az ember kihúzza a tüskét a talpából, és egyszerre hideg boldogságot érez. Az jó, mormogta ő, az jó érzés. És mi van, ha ottmarad a hátadon, kérdezte aztán. Édesanyja vállat vont. Mi lenne? Majd átszabom a ruháimat. De mit szól majd a szomszéd, és a hentes a közértben, és a Juci néni a piacon, meg az unokaöcséd, a fociedző Dezsőke, mit szólnak majd, kérdezte ő, miközben a plexit nyomkodta, mintha minden egyes felsoroltnál egy-egy legyet nyomna szét a műanyagban. Szóljanak csak, amit akarnak, heherészett édesanyja. Valami megváltozott benne, tűnődött ő, régebben igencsak adott a többi ember véleményére. Most meg... Mintha ez a különös szárny kihúzta volna a bőre alól, a lelke zugaiból a gondok porrétegét. Mintha a szárnycsapások erejétől teste helyett lelke vált volna el némiképp a világtól.

makacs hozzátartozó

Ekkor, valami sosem látott kanyarulatból, a kórház egy addig nem ismert folyosójáról befordult egy orvos. Leszegett fejjel, mint aki kerüli, hogy megszólítható legyen. Mint aki úgy szalad végig munkáján, olyan sürgetetten és gyomorgörccsösen, úgy szalad végig különösen azokon a tetves ügyeleteken, hogy mire hármát pislog, eltelt húsz év. Kis híján el is tűnt egy másik járatban, de ő idejében kapcsolt, testalkatához mérten igencsak fürgén pattant az orvos elé. Bocsánat, doktor úr, csak egy perc, kezdte hadarni, mert pontosan tudta, hogy egy perc figyelmet sem fog kapni, mielőtt az orvos továbbmenekül. Az orvos nem állt meg, csak lelassította lépteit, maga elé meredt, szemüvege enyhén karcos és párás volt, akár a plexifal, semmibe vesző tekintete inkább rémült, mint fölényes. Harminc körül lehetett, de görnyedt tartása, ritkuló haja, remegő keze alapján lehetett akár hetven is. Édesanyám azt mondta, holnap hazaengedik. Az orvos erre megtorpant, egy másodpercre az asszony szemébe pillantott. Aztán gondolt egyet, és haladt tovább, ő meg követte, kitartóan. Igen, igen, dűnnyögte az orvos, mert érezte, valamit mondania kell, valahogy le kell

ráznia ezt a makacs hozzátartozót. Különbö is, olyan az egész, mint egy harc, mint egy ostrom. Jönnek, jönnek vég nélkül az előretolt betegek, és velük együtt a sereg nagyja, a szülők, házastársak, gyerekek, kollégák, hangosak, fenyegetőek, csodaváróak, ő meg nem győzi ilyen-olyan érvekkel, indokokkal és hazugságokkal minél hamarabb eltávolítani őket, mert már így is rogyadozik a vár, már betörték az udvarra, már lángolnak a falak. Igen, igen, morogta tehát, holnap az összeset elengedjük. Azzal egy ügyes manőverrel lerázta magáról, és eltűnt egy járatban.

Ha valakit ilyen hamar hazaküldenek, az csak két dolgot jelenthet, morfondírozott, miközben visszaballagott a plexifalhoz. Vagy valóban meggyógyult, vagy hamarosan meghal. Gyomrában méhkasként nyüzsgött a szorongás, pedig korábban nem volt rá jellemző, sosem volt az az aggodalmaskodó típus. Mégis, ahogy látta édesanyját egyre felszabadultabbá, egyre könnyedebbé válni, mintha egyszeriben átvette volna annak összes bűját-baját, terhét, felelősségét, és most tanácstalanul ácsorgott volna mindezzel a vállán. Aztán elöntötte a harag. Olyan dühöt érzett anyja iránt, amelyet még sohasem. Nem adhatja át neki ezt a sok gyötrelmet, tépelődést, ezt az állandó jövőlést, hiszen itt mégiscsak ő a gyerek, és ő gyerek, amíg édesanyja él. Nézte idős anyját, ahogy finom mosollyal arcán áttetsző szárnyait billegtetni, olyan kacéran, mint annak idején, mikor a főnökével telefonált, és ez aztán már igazán felháborító volt, ez aztán igazán szégyenletes, hogy ilyen ősz fejjel, ráncos nyakkal, foltos bőrrel, ilyen közel a halálhoz ennyire közel kerüljön az élethez. Most ő érezte magát fáradtnak, nehézkesnek, tompának, öregnek, és már nem is tudta eldönteni, hogy valóban harag, vagy inkább irigység fészkelte-e belé. Akárhogyan is, nem volt könnyű mosolyognia, nem volt könnyű figyelni azt a derengő, együgyű boldogságot, ami édesanyjából áradt, mikor újra megszólalt. Örülök, hogy jól vagy, anya, mondta aztán elcsukló hangon. Édesanyja egy ideig feléje sem fordult, szinte megbabonázva figyelte szárnyának meg-megcsillanó részleteit, később meg a többi fertőzöttön legeltette szemét. Neki meg is kellett kocogtatnia a plexit, hogy édesanyja rá figyeljen végre. Hahó, anya, kiáltotta, még itt vagyok! Az idős nő álmodozó arccal fordult felé. Szia, kislányom, motyogta, mint akit álmából riasztottak fel, szia, egyetlenkém. Beszéltem az orvossal, jelentette ő. Tényleg hazaengednek holnap. Maga sem tudta, miért, de mihelyst kimondta ezt, kis híján el is bögte magát. Igen, igen, felelte édesanyja,

mondtam én, látod. Délelőtt kell jönni értem, tette hozzá, olyasfajta türelmetlen izgatottsággal, mint a gyerek, ha hosszú búcsúzkodás helyett társaival játszana már. Az ő szíve egészen összefacsarodott, kapkodva vállára vette táskáját, intett édesanyjának, majd odavetette még, hogy holnap délelőtt érted jövök. Én itt már csak kívülálló vagyok, gondolta, miközben a liftbe szállt.

boldognak tűnt

Másnap délelőtt eljött édesanyjáért, aki a többi fertőzöttel együtt pusmogott éppen, néha felkacagott, néha elkomolyodva leste, mikor viszik már haza. A többi hozzátartozó már ott volt, szabályos sorba rendeződve, maszkban várták a plexifal felemelését. Ekkor valaki megnyomott egy gombot, az emelőszerkezet megcsikordult, a fal emelkedni kezdett. Ám mielőtt átbújhattak volna alatta, a semmiből ott termett három orvos, leghátul a görnyedt iszkoló bujkált, akivel az asszony az előző napon beszélt. Közülük a legidősebb, dörgő orgánumú Prospero, most feltartott tenyérrel jelezte, mindenki álljon meg. A mozdulatok befagytak, még a szárnyak önfeledt vibrálása is megszakadt. Kollégáim nem végeztek tökéletes munkát, hirdette a zengő hang, és súlya alatt tovább görnyedt a másik két doktor. Nem tudták megfelelően kommunikálni a kórház döntését. A hozzátartozók feszült figyelemmel hallgatták a főorvost. Igen, való igaz, elbocsátjuk betegeinket, folytatta a mindenén áthatoló bariton, de továbbra is el kell különítsük őket. Nem mehetnek haza. A hozzátartozók lázas zsongásba kezdtek, de a tenyér újra a magasba szökött, és a folyosó megtelt csönddel. Most lehetőséget kapnak a búcsúra, aztán a pácienseket egy külön busszal elszállítjuk a részükre kialakított paradicsomi helyre. A doktor, mielőtt felháborodott kérdésekre kellett volna válaszolnia, még egyszer csendre intette a hozzátartozókat. Valóban jó helyre kerülnek, efelől ne legyen kétségük, de amíg a fertőzés tart, amíg nem tudunk többet e szárnyakról, nem biztonságos hazaengedni őket. Az asszony döbbsen hallgatta a főorvost. Édesanyjára pillantott. Milyen törekeny lett a teste, főleg ezzel a hártavékony kis szárnyal. Mint akit tenyérbe kell zárni. De édesanyja boldognak tűnt, ahogy a többi fertőzött mellett állt. Büszke arccal, reménnyel szemében. Erre kell emlékezni, gondolta az asszony, és lassúakat lélegzett, hogy visszatartsa azt a súlyos érzést, ami torkára kívánczozott. A főorvos ekkor jelt adott, a plexifal teljesen felemelkedett, a

hozzátartozók közelebb léptek a betegekhez. Ekkor azonban egy hosszú, plafonra rögzített fémtokból, surrogó hangok kíséretében aláereszkedett valami átlátszó, műanyag lepel, ami a színházak súlyos függönyeihez hasonlóan elválasztotta egymástól a kezeltek és a látogatók terét. Ez, dörögte a főorvos, egy ölelő függöny. Az Önök biztonságát szolgálja. Ő egy közelben álló ápolóra nézett, mint aki engedélyt kér, vagy csak azt kérdi: így akkor tényleg nem fertőző, meg szabad ölelni? Az ápoló biccentett. Az asszony átdugta kezét az ölelő függöny erre a célra kialakított, tömlőszerű nyúlványokban folytatódó lyukán, magához vont a félszegen tébláboló édesanyját, aki egy ideig tiltakozott, mint akinek kínos a többiek előtt így mutatkoznia, de aztán hagyta magát, és a műanyagon keresztül odasimult lányához. Milyen apró a teste, gondolta, miközben édesanyját szorította. Oldalra pillantott. Egy édesanyjához hasonló korú nénit nagydarab ápolónő szorított magához. Neki bizonyára nem jött el hozzátartozója. A főorvos most felkiáltott, jól van, itt az idő, tessék elengedni a kezelteket. Szétváltak, édesanyja elhátrált, majd egészen közel helyezkedett egy másik fertőzőtthöz. Zavarában orrát dörzsölgette, és hogy megnyugodjon kicsit, vállát a másik vállához szorította. Az ápolók közrefogták őket, és kivezték a folyosóról. Nem a főbejáraton mentek ki, a kórház hátsó udvarára igyekeztek. Ő az egyik emeleti ablakhoz lépett, onnan jól látta a buszt. A tíz távoli alak, köztük édesanyja, ez a tíz lepkeszerű teremtmény egymásba kapaszkodva mászott fel a buszra. Az ajtó becsukódott, a busz lassan kigurult a kórház udvaráról, és eltűnt az épületek takarásában.

Otthon tett-vett a konyhában. Feltette a teavízet főni, majd leült az asztal mellé. Itt fogom megvárni, gondolta.

kép | Mads Nissen, Dánia, Politiken/Panos Pictures
Hír, 1. díj, egyedi, Az év sajtófotója

Rosa Luzia Lunardit (85) átöleli Adriana Silva da Costa Souza ápolónő a Viva Bem idősek otthonában, São Paulóban, Brazíliában, augusztus 5-én. Ez volt Rosa első ölelése öt hónapja. Márciusban a COVID-19 világjárvány miatt látogatási tilalom lépett életbe az egész országban, ezért brazilok milliói nem látogathatták meg idős rokonaikat. A gondozókat is kötelezték, hogy minimalizálják a fizikai kontaktust a veszélyeztetett idősökkel. A Viva Bem egyszerű találmánya, az "ölelőfüggöny" lehetővé tette, hogy az emberek ismét megölelhessék egymást. Jair Bolsonaro brazil elnök tagadta a járvány súlyosságára és a vírus veszélyességére vonatkozó állításokat. Brazília járványkezelési mutatói a világon a legrosszabbak közé tartoztak: 7,7 millió igazolt megbetegedésre 195 000 halálest jutott 2020-ban.